

Патријарх Порфирије началствовао прославом славе храма Светог Димитрија на Новом Београду

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 8. новембра 2022. године, на празник Светог великомученика Димитрија, на светој Литургију у храму посвећеном том Божјем угоднику на Новом Београду.

Саслуживали су преосвећена господа епископи шабачки Јеротеј и ремезијански Стефан, изабрани епископи новобрдски Иларион и јегарски Нектарије, као и директор Патријаршијске управне канцеларије архимандрит Данило, главни секретар Светог Архијерејског Синода архимандрит Нектарије, протојереји-ставрофори Божо Бакајлић и Рајко Недић, јеромонах Никон, јереји Раде Деспотовић, Богољуб Остајић, Владимир Левићанин и Предраг Тимотијевић, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић, ђакони Србољуб Остојић и Николај Вуковић, у молитвеном присуству старешине храма Његовог Преосвештенства Епископа марчанског г. Саве и

свештеничког братства храма Светог Димитрија.

Славском сабрању присуствовали су директор Упрсве за сарадњу са црквама и верским заједницама Министарства правде др Владимир Рогановић и председник ГО Нови Београд г. Бојан Бован.

У току свете Литургије, Патријарх српски г. Порфирије је рукоположио ђакон Србољуба Остојића у чин презвитера. Обраћајући се благочестивом народу који је испунио новобеоградски свети храм, Његова Светост Патријарх је поручио:

-

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, најпре честитам свима празник и храмовну славу, јер је овај храм посвећен Светом Димитрију Солунском чији спомен славимо данас. Чули смо најпре одломак из Посланице апостола Павла Јеврејима, а потом и одломак из Јеванђеља по Матеју. Ми нисмо питани ни где, ни када, ни у ком народу ћемо се родити. Све у овом свету бива по промислу Божјем и Бог све оно што је створио води, брине се о њему, а нарочито се брине о нама људима, јер ми смо створени по Његовој слици и прилици.

Будући да знамо из искуства Цркве, из Откровења Божјег, да је Бог по својој суштини љубав, знамо да је онда Његова промисао о свему што се дешава у свету, а нарочито о нама људима, израз и потврда Његове љубави. Наравно, често се питамо да ли је то могуће да нас Бог воли, да ли је то могуће да се Он брине о нама, а често нам таква питања постављају и они који нису у Цркви, који су изван Тела Христовог, а који можда и сами чезну за Христом. Постављају нам често питања како то да је Бог љубав и како Он узвраћа теби на веру и на твоју жртву, јер често можда много чешће у свом животу имаш не само искушење, него истинске тешкоће, носиш истински крст чак и онда када си урадио све како је потребно, како заповеда закон Божји и како упућују заповести Божје. Без обзира на то у каквој се ситуацији налазимо, да ли смо на крсту, да ли смо распети, да ли страдамо, да ли имамо проблема, тешкоће и искушења, то није нешто што нас може одвојити од Христа и Цркве. Може бити да ћемо у неком тренутку бити помућени, да ћемо се поколебати, али увек, будући да смо вером везани за Христа, ми смо везани за чврсту котву и знаћемо да не постоји та олуја, та бура која нас може однети валовима својим у беспуће и никада изгубљени бити нећемо. Дакле, вера наша увек је спојена са надом. Истинска и права вера која се изражава у нашем подвигу, у труду, у послу, у молитви, у покушају да испуњавамо све

заповести Божје, у нама ствара дубоко духовно знање, спознају, познање Бога у којем онда познајемо и себе и своје назначење и свој пут. Тим знањем ми знамо да без обзира што понекад имамо потешкоће и није нам увек све како бисмо желели, без обзира што имамо страдања, иако у том датом тренутку не разумемо и не схватамо, Бог стоји уз нас.

Као што смо чули из Посланице којом се апостол Павле обраћа Јеврејима којима каже да истински и прави родитељ васпитава своју децу и ставља их на испите не да би потонули и не да би пострадали, него да би их ојачали и да они који се колебају и онда када им не иде све од руке духовно јачају и постају спремнији за теже подвиге и битке. Нечастиви никада не спава, његове силе увек дејствују, понекад директно и онда њихове нагоне можемо препознати, али будући да растемо у Христу и што ми више постајемо искуснији у борби, што више откривамо њихове намере, утолико они постају перфиднији и почињу да нам се представљају у облику који је скривен, нудећи нам понекад нешто као врлину. Нуде нам уз ту врлину осећање задовољства, гордости, самољубља, а заправо хоће да нас наведу на још већи пад него да смо директно погрешили. Дакле, истински и прави родитељ увек васпитава своју децу али не повлађује слабостима деце, незрелости деце и њиховим прохтевима, а увек јесте на путу који безусловно воли, који се распиње за своју децу. Баш због тога кад је потребно помиловаће их и похвалама подстаћи да буду још активнији у добру, али када је то потребно и укорити, укорити када је потребно исправити, када је потребно имати одлучни став и не дозволити да анархична слобода детета буде нешто што ће га сурвати у понор. Ако су такви родитељи по телу, како каже апостол Павле, какав је онда тек Бог у односу на нас људе.

Видимо слику ученика који су се нашли са Христом у једној барци и море је било немирно. Ученици су се уплашили, али Господ им каже: Немојте бити маловерни! Страх који јесте природан, он нас буди, буди у нама духовну и сваку другу озбиљну готовост, али страх који остаје је трајна категорија, трајно стање у нама без обзира што у неком тренутку може бити позитиван, нарочито страх Божји. Ако остаје трајан онда тај страх показује да ми нисмо приковани својим срцем, својом душом, читавим својим бићем за Христа, него мислимо да својим способностима, својим вештинама, својим знањем и својом памећу можемо да победимо искушења која су пред нама. Онда када се деси да не бива тако, да не решавамо искушења, онда се јавља страх који нас сурвава у незнање, који нас откида од сваке наде и од Бога, али који онда у нама дезинтегрише оно што нам је Богом дато да растемо, да сазревамо, да идемо путем обожења на које смо позвани. Дакле, вером никад нисмо у

страху, али вером у Христа, не ма каквом вером, јер Христос је победио свет, победио смрт, открио нам и даровао нам Царство небеско не само као идеју која нас чека негде у апстрактним, будућим просторима него реалност коју можемо да живимо овде и сада и којом живимо, ево, сабраним у Цркви. Дакле, страх је показатељ маловерја, а неретко и неверја. Зато је потребно и неопходно увек изнова молитвом да се обраћамо Богу. Молитва је непрестано призивање Бога да буде са нама, али и подсећање на нас да Он јесте са нама.

У овој причи видимо да Господ каже: Не бојте се, немојте бити маловерни, јер и Он је на броду, и Он је у чамцу, и ако је Он ту – чега се плашите?! Чега се плашимо ако је Он са нама?! Господ је глава Цркве, Он је крманаш брода у коме ми пловимо кроз буре овог света. Зато, браћо и сестре, вера је снажнија од сваког оружја, све оно што имамо као снагу, као моћ, као силу ако нема вере као извора безначајно је, бесмислено је, слабашно. Вером све постаје безброј пута снажније, смисленије. Вером и онда када немамо одговор постаје нам јасно. Такви су били светитељи Божји, такав је био Свети Димитрије. У његовој немоћи, немоћи њега као човека и немоћи свих нас људи, показала се управо свемоћ Божја. Вером његовом и вером свих светих, Свети Димитрије иако из богатог рода, хришћанин у време када је цар гонио хришћане и када је требао да на челу прогона буде Свети Димитрије, он је исповедао Христа и храбрио хришћане.

Зашто се цар бојао хришћана када су они немоћни, слабашни, малобројни? Зашто се и модерни свет оглушио на идеју Јеванђеља, на вредности јеванђељске? Зашто чујемо од силника овог света да православне треба збрисати са лица земље, да их треба уништити? По чему је то православна вера толико снажна да ремети њихове планове и њихове животе? По чему су обични људи који се труде да живе у покајању, посту и молитви, да служе другима, опасни за оне који имају и нож и погачу од овог света, сваку моћ и сваку силу овог света? Зато што Господ каже: Да нисам дошао не би греха имали. Сваки човек као икона Божја дубински у себи зна када чини зло, а када чини добро; када чини грех, а када не. Онда када постоји неко, а то јесте присност, то јесте Тело Његово, то јесте Црква, то јесмо ми слаби, немоћни и грешни, али својим постојањем, будући да се опредељујемо за Христа, подсећамо очигледно и јасно силнике и моћнике овог света да им је погрешан избор, да ма колико су сакрили од себе свој грех и зло које носе у себи постоји Христос, постоји Јеванђеље, постоји Црква која их на то подсећа. Немојмо се заваравати, и сами живимо на овим просторима међу идејама које нас окружују, а да онда када их најмање дирамо и када најмање обраћамо пажњу на њих – оне се највише узбуђују. Када смо највише фокусирани на

својинско, на своје признање, на Јеванђеље Христово, на преображавање себе благодаћу Духа Светог, на борбу са грехом у себи, тада им највише сметамо, тада су немирни, тада су хистерични и тада нас прозивају за све и свја, у најмању руку као да смо извор свих немира у овом свету. Свест о томе да је Христово присуство у броду које нас води у Царство небеско оно што побеђује сваку силу овог света јесте оно што нам даје спознају да и када страдамо, када смо распети, распети са Христом, већ тада живимо тајну победе и тајну васкрсења не само за себе него и за оне којима Христос смета, који им квари планове.

Молимо се, браћо и сестре, Светом Димитрију да заступа Цркву Христову, све православне вернике, сву нашу браћу и сестре, али молимо се Њему исто тако да се моли за оне који се противе Њему, који се противе вери Христовој, Јеванђељу Христовом, вредностима хришћанским, да молитвама својим Он учини да и они отворе своја срца и своје душе, јер Господ је дошао у овај свет, пострадао, распео се, али и васкрсао за спасење сваког човека како би

